

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 33.

16de august 1896.

22de aarg.

Saa rød mama blev

Børneblad

ubtommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Alt Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Udviisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

32. leste.

Om skriftemaalet.

ABC-klassen: 1 Joh. 1, 9: Dersom vi bekjender vore synder, er han trofast og retfærdig, saa han forlader os synderne og renser os fra al uretfærdighed.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor samt følgende spørgsmaal og svar: Hvad er skriftemaal? Skriftemaal indbefatter sig i to stykker: et, at man bekjender synderne; det andet, at man annammer absolution eller afløsning af skriftefaderen, som af Gud selv, og ikke tvivler derpaa, men tror fast, at synderne er derved forladte for Gud i himmelen.

Forklærings-klassen: Samme som ovenfor og Jak. 5, 16 (Sp. 539).

Uink.

Skriftemaal og afløsning.

(Davids, Bbh. 36; Johannes's daab, Bbh. 56; Synderinden, Luk. 7, 36-50; Den vertbrudne, Matt. 9, 1-8).

— Vort private skriftemaal maa ikke forveksles med den romersk-katolske præbigt. Enhver katolik maa skrive alle sine synder for sin prest, forat presten kan en dommer kan paalægge ham den tilsvarende syldbestgjørelse; synder, som ikke særskilt bekjendes, kan sølgelig heller ikke ones ved den paalagte syldbestgjørelse. Anderledes er det vort private skriftemaal. Biskof handler jo ogsaa her skriftefaderen alene med den skriftende; men dette sker ikke af tvang, men af fri vilje; der kræves ingenlunde en opregning af alle enkelte synder, men alene den bodfærdiges bekjendelse af syndigheden; opregning af enkelte synder er overladt til enhver's frie bestemmelse. Der er hos os heller ikke tale om som dommer at paalægge syldbestgjørende gjerninger og selvpinsler, men om at meddele den naadertige absolution.

— I Kostof var der en fornem mand, som havde været med at faa nogle retfærdige prester

landsforviste. Da han nu laa paa sotteseng og merkede, at enden nærmede sig, begyndte han at føle saadan hjertens angst og stræk over denne synder, at han lod en prest hente. Denne vidste, hvorledes det var fat med ham, og hvad der tyngede mest paa ham, og opfordrede ham derfor indtrængende til ikke alene i almindelighed at bekjende sig at være en stor synder, men ogsaa til ikke at fortie de særskilte synder, som han maatte have paa samvittigheden. Men da han ikke vilde ud med sproget, overrakte han blot presten Davids salmer og bad ham at læse noget for ham af dem. I det han nu rakte frem bogen og holder tommelfingeren i den, kommer den til at ligge aaben ved den 32te salme, og fingeren til at pege paa de ord: „Da jeg taug, hentæredes mine ben o. s. v.“ Da nu presten heri fandt en Guds styrkelse og bad ham tænke paa, om ikke Gud netop havde ladet disse ord opslaa, forat han ikke bare skulde høre dem, men ogsaa overbeie dem og være betænkt paa, hvad der maatte tjene til hans sjæls frelse, begyndte taarerne at flyde nedad den syges kinder, og under suk og graad udbroød han: „Ak, jeg føler, at ogsaa mine ben er hentærede og min livsjaft henbundet, fordi jeg vilde fortie den misgjerning, som har tyngt mest paa mit hjerte. Jeg kan ikke holde det ud, jeg maa bekjende den, dersom jeg ikke helt vil fortæres af denne ild i mit indre. Jeg bekjender derfor herved for Gud og for hans engle i himmelen og for Dem, hans tjener, at jeg grovt har forsyndet mig ved at faa mine prester landsforviste. Jeg vil ogsaa ikke være tillade, men bede om, at det offentlig fra prædikestolen bliver bekjendtgjort for menigheden, hvorledes jeg har bekjendt og angret mine synder.“ Efter saaledes at have aflagt en ret bekjendelse, brød han glad ud i de ord: „Hvor meget bedre jeg føler nu end før! Nu er mit hjerte tilfreds. Gud ske lov, at det er kommet saa vidt med mig.“ Derpaa modtog han andægtig absolutionen og den hellige nadver, og faa dage efter sov han salig hen.

— En prest blev kaldt til en syg, der lod, som han var meget ydmyg; i de stærkeste udtryk skildrede han sig selv om den største synder. „Det er altsaa virkelig sandt, hvad jeg har hørt om Dem?“ sagde sjælesørgeren. Ved disse ord brusede den syge op og sagde: „Hvad har De da hørt om mig, hr. pastor? Ingen kan med sandhed fortælle noget ondt om mig;“ og nu brød han ud i lovtaler over sit eget liv og levnet og i forbandelser over de fiender og bagtaltene, som havde krænket hans gode navn og rygte. „Ikke af fiender og bagtalere“, svarte presten, „men af Deres egen mund har jeg hørt, at De er et meget slet menneske; men nu skønner jeg, at De selv ikke tror det.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

32. Lesson.

OF CONFESSION.

ABC Class: 1 John 1, 9: If we confess our sins, he is faithful and just to forgive us our sins, and to cleanse us from all unrighteousness.

Catechism Class: Same as above, and the following question and answer: What is Confession? Confession embraces two parts: one, that we confess our sins; the other, that we receive absolution or forgiveness from God himself and in no wise doubt, but firmly believe that through it our sins are forgiven before God in heaven.

Explanation Class: Same as above, Jas. 5, 16 (Qu. 539).

SUGGESTIONS.

Confession and Absolution.

(David, B. H. 36; Baptism of John, B. H. 56; The sinful woman, Luke 7, 36-50; The paralytic Matt. 9, 1-8

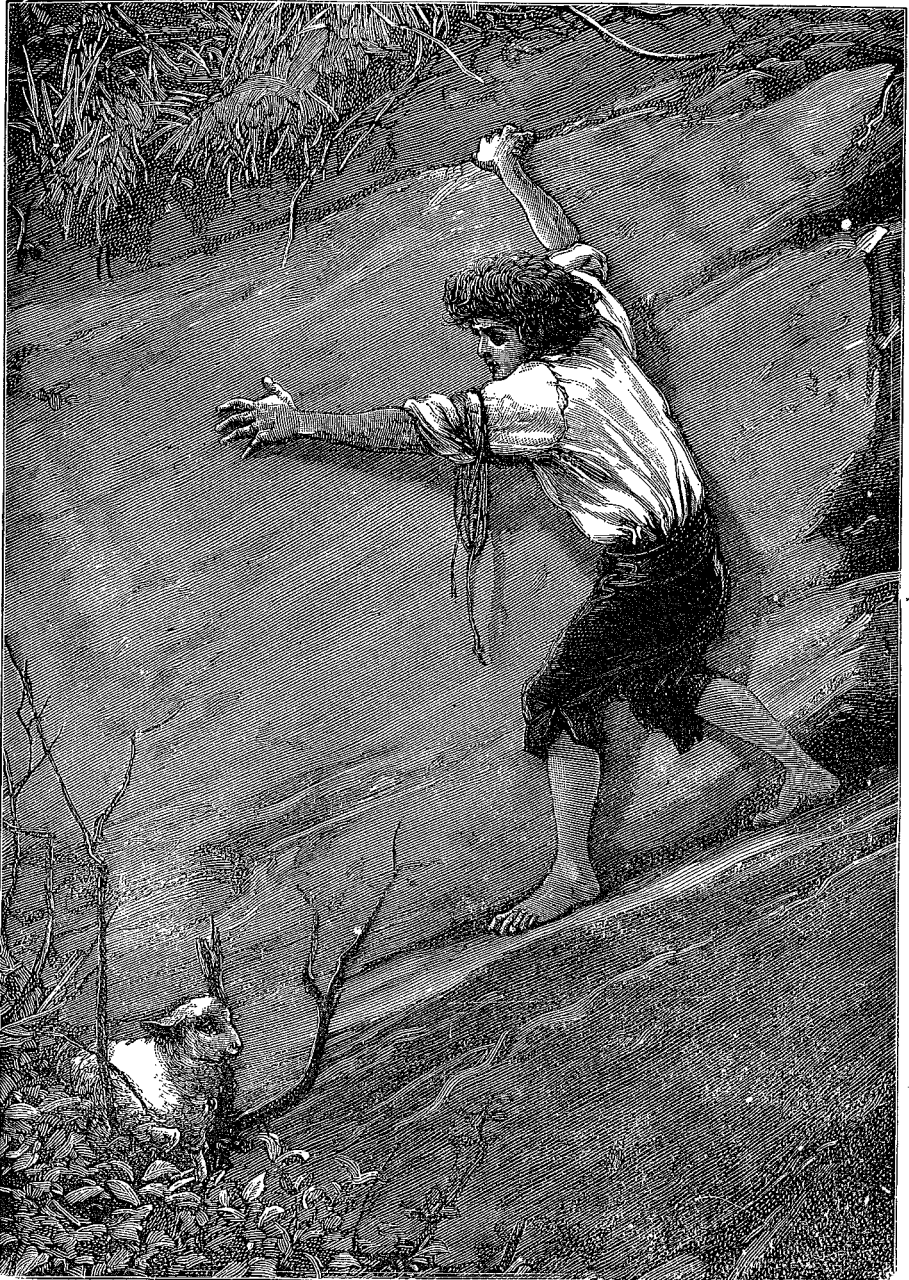
— A learned man has said that the hardest words to pronounce in the English language are, "I made a mistake." But when Frederick the Great wrote to the Senate, "I have just lost a battle, and it's my own fault," Goldsmith says, "His confession shows more greatness than his victories."

Heaven's gates are not so highly arched
As princes palaces: they that enter there
Must go upon their knees.

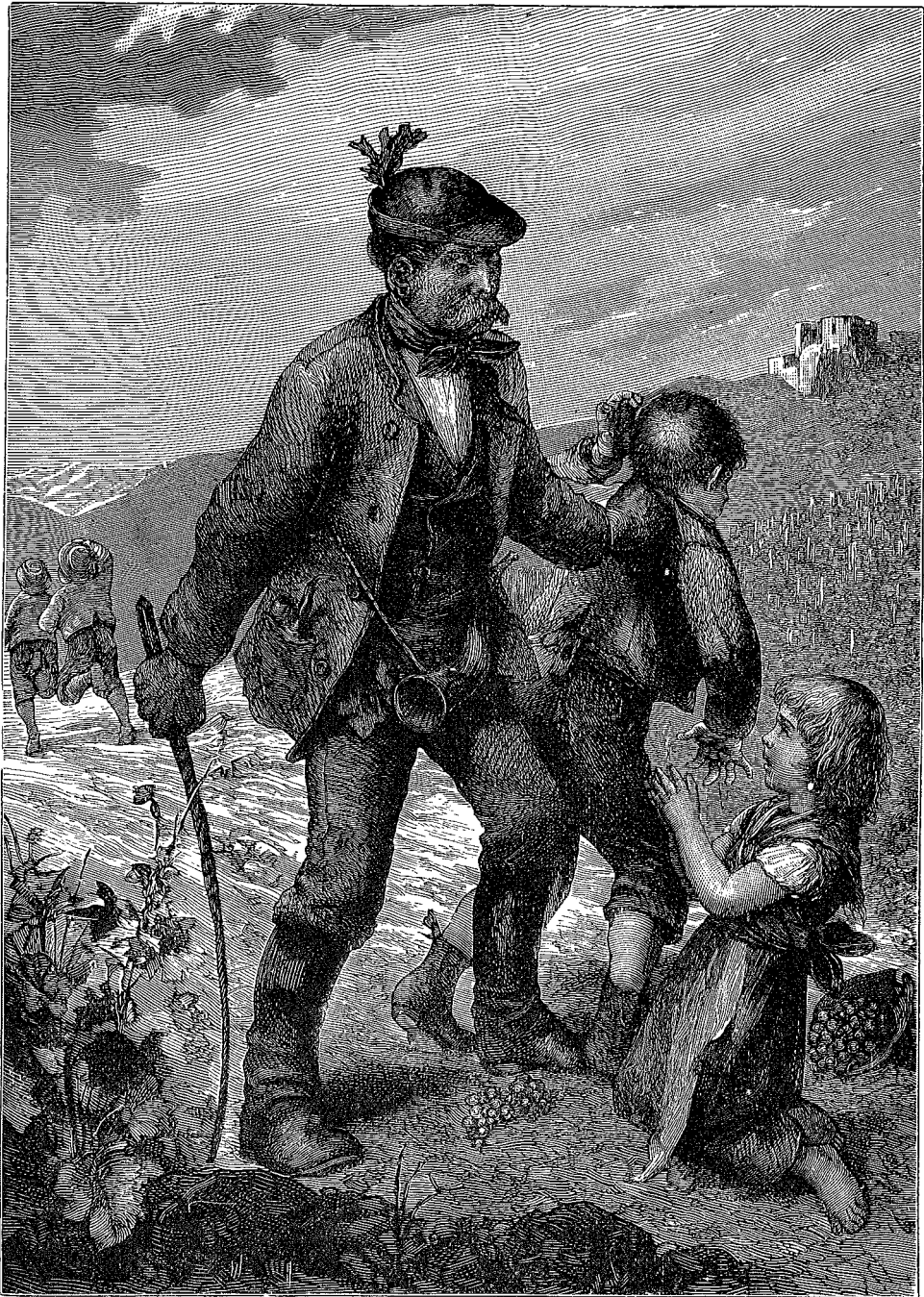
— One evening Elector George of Saxony in a violent fit of anger ordered one of his servants away to a night's confinement in prison. When his confessor, Hieronimus Weller, heard this, he early in the morning requested admission to the presence of the prince. This being granted, and all the servants having left the room, Weller took him to task for the unseemly display of passion he had made the night before. The Elector was silent a few moments and then said, "I hear that you in virtue of your office admonish me to repent of yesterday's sinful anger. Now, I had some reason for it; but I wish I had not been guilty of it; and God knows that I have been greatly distressed because of it throughout the night." As Weller thereupon addressed him the words of Nathan, "The Lord has also put away thy sin," the Elector received them with joy and dismissed him in the most kindly manner; and the poor servant, who was the victim of his anger, was ever after well treated by him.

— A prince once paid a visit to the galleys to investigate the condition of the convicts who, because of their crimes, had been condemned to slave upon them in chains. Their miserable state awakened his pity, and he determined to grant at least one of them his freedom. But before doing so he wanted to find out who among them was most worthy of such kindness. Therefore he inquired of one after another why they had been condemned to such horrible slavery. Thus commenced a general complaining and wailing on the part of all. Each one declared himself to be the most honest and innocent person in the world; but wicked people had lied about him and that alone was the cause of his being there. Each one asked the prince to have compassion on him and give him his freedom. At last the prince came to a convict who was yet quite young, and asked him: "What have you done, that has brought you to this place?" "My Lord," was the reply, "I have been a wicked fellow; I have not honored father and mother, but ran away from home and led an evil life; I have stolen and committed fraud; it would take me a couple of hours to relate all the crimes I have committed. At last justice has been meted out to me, and I am willing to take my punishment; for I know that I have deserved it a thousand times." Now the prince was well aware that all had deserved their punishment, severe as it was; so he smilingly said, "How does such a scoundrel get in so respectable company? Take the chains off him right away and chase out from the galley that he may not seduce these honest people to do wrong." And he was immediately released.

— The famous statesman, Hugo Grotius, on his journey from Stockholm to Paris, where he was to represent his government, suffered shipwreck on the German coast. Reaching shore in a helpless condition he was taken to the city of Rostock, and medical aid sought in his behalf. But all the efforts of the physicians were of no avail in his case. Perceiving that his end was fast approaching he asked that the Lutheran professor, John Quistorp, be called to his deathbed as his confessor. Quistorp has given the following account of their interview: "I expressed to him my regret at finding him so ill, and told him how happy I would have been could I have met him in the enjoyment of good health. Grotius replied, 'It has pleased God to arrange matters in this way.' I expressed the wish that God would listen to his penitent prayers and be gracious to him. He replied, 'I am the poor publican.' I reminded him that there is no salvation but in Christ, and he answered, 'I found all my hope only upon Christ.' Then I repeated to him the German hymn, 'Lord Jesus Christ, true man and God,' and with hands folded and low voice he spoke it after me. At last I asked him whether he had understood me, and he answered, 'Yes!'"

Et tabt lam.

Na, lad ham slippe.

Den gamle raringen.

(Fortættelse.)

Stakkars gamle Karlet! De taarer, som han dengang græd for min skyld, vil jeg aldrig komme til at glemme. Og aldrig mere skal han nogengang komme til atter at udgyde taarer for min skyld, det har jeg lovet mig selv. Blot ved at osre mit hele liv for ham kan jeg betale ham igjen, hvad jeg skylder ham. Jeg vil aldrig gifte mig."

"Al, Ella tro ikke, at jeg vil give slip paa Dem, efterat De har sagt mig alt dette. Først nu har jeg tilfulde lært at kjende Deres ædle hjerte, og ved at se denne Deres taknemmelighed og selvopofrelse maa jeg elske Dem dobbelt. — Men de har misforstaaet mine ord; for Karlet skulde jo ogsaa være min far, han vil i mig finde en trofast søn. Spørg min mor, om jeg forstaaer en søns pligter; hun har vist ikke haft grund til at klage over mig. Og De kender jo ogsaa nu min mor saa godt og behøver vist ikke at nære nogen ængstelse for, at hun og Karlet ikke skal forliges sammen. Ogsaa hun er glad i Deres far og vil hjælpe os i at skaffe han en hyggelig og lykkelig alderdom."

Ella rystede sørgmodig paa hovedet.

"Gjør det ikke endnu tungere for mig, hr. Leboø; min beslutning er nu engang fattet. Hvis far ikke havde været blind og saa medtaget af alderdommens tryk, vilde jeg gjerne have skjenket Dem min haand; thi ved Deres side vilde jeg sikkert kunne haabe paa en lykkelig fremtid. Men han kan jo ikke længere se; jeg maa hele dagen være optaget med ham, han kan aldrig være uden hjælp; jeg maa sørge for ham som et lidet barn, og jeg tør derfor ikke paatage mig nye pligter, og det vilde jeg selvfølgelig, hvis jeg blev Deres hustru. Far Karlet er vant til, at jeg altid skal være færdig til at gaa ud med ham og herhjemme række ham alt, hvad han behøver; skulde jeg gifte mig, vilde dette umulig kunne gaa an. Bistnok vilde han ikke knurre derover, det ved jeg nok; han vilde sige til sig selv: Ella har saa meget andet at gjøre, hun kan derfor ikke være saa meget optaget med mig; ja han vilde kanske endog finde det ganske naturligt. Men alligevel vilde han komme til at lide derunder,

og han, som altid har vist saadan opofrende kjærlighed til mig, skal ikke føle noget savn i saa henseende, saavidt det staaer i min magt. Da vil jeg heller selv lide."

Mens den unge pige sagde dette; var der nogen, som gik udenfor i gangen; men Ella og Johan var saa fordybet i sin samtale, at de ikke lagde merke dertil. Efter en kort taushed fortsatte Ella:

"Saa endelig ikke til far Karlet om dette, hr. Leboø! Jeg maa paa det indstændigste bede Dem derom. Af sig selv falder han vist ikke paa den tanke, at jeg kunde have lyst til at gifte mig. Jeg er for ham endnu altid den lille Ella, og saa vil det ogsaa i fremtiden blive, hvis ikke nogen siger ham, at jeg vilde kunne være mere lykkelig ved en andens side end ved hans. Han vil neppe kunne forstaa, hvorledes det er muligt, og det vilde fylde ham med den største forbauelse; men alligevel vilde han komme til at gaa og gruble derover og kanske tilsidst komme til at indbilde sig, at jeg i stilhed gifte og var paa en hjertesorg for hans skyld. For saadanne tanker maa vi spare ham . . ."

"Al, min kjære ven, De maa endelig love mig aldrig at nævne et ord for ham om denne samtale. Det vilde smerte mig saa dybt at se hans sorg."

Taarer kvalte den unge piges stemme, og hun blev siddende og græde sagte med hænderne foldede paa sit fang. Johan saa bedrøbet hen paa hende; ogsaa hans øine var blevene fugtige.

"Deres ord smerter mig dybt", sagde han tilsidst, "ingen kan elske Dem inderligere end mig. Hvis jeg maatte tænke, at en anden —"

"En anden! Nei det kan De være tryk for! Hvis jeg var fri, hvis jeg kunde gjøre, som jeg vilde, — hvor lykkelig vilde ikke da Deres ord gjøre mig. De kan tro mig, at jeg aldrig vilde kunne gifte mig med nogen anden end Dem. Farvel nu; jeg maa skynde mig ud og hente den gamle; jeg skjønner ikke, at han endnu ikke er kommet."

Med disse ord reiste den unge pige sig og aabnede døren, men kom i det samme med et forkræftet udbrud:

"Men hvad er dette for noget? Her ligger jo en af de smaa papirmøller. Na, vær saa snild og se efter, om den gamle skulde være gaaet ind til Deres mor!"

Johan sprang hurtigt ned at trappen, men vendte straks efter tilbage bleg og forstrækket.

„Er der hændt nogen ulykke?“ udbrød Ella forfærdet med skjælvende stemme.

„Jeg haaber det ikke er saa. Man fortæller, at han er gaaet hjem, men straks efter alene og hurtigt har ilet nedgjennem gaden; han havde skyndet sig saa affted, at det syntes ubegribeligt, at han ikke kunde se. Man havde raabt til ham fra butikken; men han havde ikke sbaret, ja ikke engang dreiet paa hovedet.“

„Han har været her — udenfor døren“, sagde Ella, og slog fortvilet hænderne for ansigtet, „at, nu forstaaer jeg alt. Han har hørt vor samtale! Troor ikke ogsaa De, at det er saa? Jeg kan læse paa Deres ansigt, at heller ikke De er i tvil derom. Na, hvad skal jeg nu gjøre?“

Ella aabnede vinduet og saa nedgjennem gaden; men det var ikke langt man kunde se, da tæt taage havde lagt sig over huse og tage.

„Jeg vil gaa til en kant, og De til en anden og lede efter ham“, sagde pigen. —

„Vare vi snart kan finde ham!“

„Nei, De maa blive hjemme“, sagde Johan. „Hvad vilde den gamle sige ved at komme hjem og ikke finde Dem. Kanskje vi ogsaa ængster os uden grund, og at han snart af sig selv kommer tilbage. Falskald skal jeg slynde mig affted og saa fat i ham. Jeg lover, at jeg ikke skal vende hjem, før jeg har fundet ham.“

26. Kapitel.

I taagen.

Far Karlét havde ikke været længe inde i butikken. Da Ella havde forladt ham, havde han sat sig ned og først solgt nogle papirmøller til et par børn, som stod derinde; derpaa havde han faaet sig en passiar med den gamle nabokone om veiret, som idag havde været saa deiligt og varmt — om taagen, som mere og mere lagde sig over gaden, — om sin brave datter og om den unge Leboa, som konen havde hørt skulde overtage sin mesters forretning snart, men saa kom der saa mange ind for at handle, at der ikke blev tid til at prate mere, hvorfor Karlét sagde farvel. Han naaede lykkelig og vel hjem, og blev udmattet staaende udenfor døren for at trække pusten, før han gik ind. Til sin forundring hørte han nogen tale

sammen derinde, og hvad han hørte, naglede ham fast til det sted, hvor han stod. Nogle minutter senere styrtede han atter nd. Han hørte ikke engang, at den gamle nabokone raabte efter ham fra butikken, men styrtede affted nedgjennem gaderne uden at vide hvorhen. Hurtig ilede han affted gjennem den tætte taage, som mere og mere med sin raa fugtige kulde trængte sig igjennem hans klæder. En svag frysen gik over hans lemme, men han brød sig ikke derom, men ilede videre og videre. Forbauset saa de saa folk, som var i gaderne, efter ham, og kunde ikke forstaa hvor den gamle mand vilde hen i denne taage og saa sent. Han kunde dog ikke nu tænke paa at faa solgt nogen papirmøller nogensteds. Der var jo ikke længere et barn at se paa gaden.

Men alle skyndte sig hjemover i dette kolde sure veir, og ingen ofrede mange tanker paa den stakkars olding, som uhindret styrtede affted videre og videre uden selv at vide hvorhen.

En dyb smerte brændte som ild i hans hoved og hjerte, og han var ikke istand til rigtig at samle sine tanker. Først lidt efter lidt kom han til besindelse igjen; han erindrede, hvad der var hændt, og kaldte atter tilbage i sin erindring de ord, han havde hørt. Men hans sorg og smerte blev derved blot endnu større. Det var med engang blevet klart for ham, at Ella ikke længere var noget barn, men en voksne pige, og at hun som andre voksne piger kunde ønske at gifte sig. Og nu havde han jo selv hørt, hvorledes hun med glæde vilde have skjænket den unge snedter sin haand „hvis — ja hvis gamle Karlét ikke stod ibeien!“ mumlede han med et dybt suk for sig selv.

Hvor dybt bedrøvet var ikke den stakkars olding over, at han stod ibeien for sit barns lykke. Han havde hørt, at hun aldrig vilde gifte sig, men altid blive hos sin gamle far; men lykkelig vilde hun paa denne maade aldrig blive, selv om det lykkedes hende at skjule den sorg, som nagede hendes hjerte. Han havde kastet et blik ind i hendes hemmelige ønsker og tanker, og derfor vilde ikke mere hendes tilsyneladende munterhed, hendes latter og sang kunne narre ham — sagde han til sig selv. Hendes offer vilde for alle tider gjøre ham ulykkelig, og taus maatte han bære paa denne sorg resten af sine dage.

(Fortætttes.)

Saa rød som mama blev!

Af onkel Rask.
(Med billedde.)

Het var en dag i juli maaned. Lille Leiv havde sovet saa godt, saa godt og laa og gned øinene sine i sin gode seng. Han var ikke rigtig vaagen endnu. Tilfældt syntes han endelig at have faaet søvnen af øinene og reiste sig op i sengen. Det var noget, han ledte efter, men som han ikke kunde finde. Hvor kunde han have gjort af den pene lille dukkemanden, som han sit paa sin geburtsdag i forrige uge, og som siden havde ligget i hans seng hver eneste nat? Pludselig kom han til at huske paa, at han den foregaende aften havde glemt den nede paa bryggen. Tænk om nogen havde taget den, eller om „Ras“ havde fundet den og bidt den i stykker!

Lille Leiv betænkte sig ikke længe. Der var ingen i værelset; han hoppede ud af sengen, aabnede sagte døren og sprang ud gennem haven og bortover mod bryggen uden andre klæder paa, end han havde på, da han laa i sin varme seng. Det var forresten ikke koldt, saa han trøs ikke — især da han trippede saa hurtig afsted, som hans smaa ben kunde bære ham.

Snart var han henne ved bryggen, og der laa ganske rigtig dukkemanden helt og uskadt; hverken Ras eller nogen anden havde allsaa været der og rørt den.

Nu skulde han atter vende tilbage. Men saa fik han se ænderne med sine søde smaaunger ligge og svømme lige ved bryggen. Han maatte først se paa dem en stund, før han sprang ind. Og saa krøb han forsigtig saa langt ud paa bryggen, som han kunde, før at kunne se alle de smaa andungerne rigtig godt.

Smidlertid var moderen kommet ind i soveværelset og havde fundet Leivs seng tom. Hun kunde ikke begribe, hvad der var blevet af ham. Kanste han havde gjemt sig for hende for at saa lidt moro! Og hun ledte i alle kroger, bag skjembrettet og under sengene, men ingen Leiv var at finde. Hun raabte, men fik intet svar. Saa skundte hun sig ud og raabte „Leiv! Leiv!“ Men Leiv var hverken at se eller høre paa nogen kant.

Forstrækket stod hun ude paa trappen og saa sig om til alle kanter. Da fik hun horte paa bryggen se paa noget hvidt. Det skulde vel ikke være Leiv vel? „Nei, det syntes hende umuligt. Hvorledes kunde han finde paa at gaa derbort, før han havde faaet klæderne paa? Hun skyndte sig bortover for at se, om det alligevel skulde være ham. Jo, tænk det var hendes lille gut. Hun kjendte snart det lille lommehoved.

Leiv laa aller hiterst paa bryggefanten, da moderen kom løbende. Pludselig horte han hende i en halv v. d og halv forstrækket tone raabe: „Men Leiv da!“ Og lyden af hendes stemme gjorde den lille gut saa forstrækket, at han styrtede paa hovedet ud over bryggefanten og ned i vandet, saa andungerne flygtede til alle kanter.

Nu var det godt, at moderen var i nærheden og kunde hale ham op med engang. Heldigvis var det ikke dybt udenfor bryggen; det var ingen dampskibs-brygge, men bare en baad-brygge, og hun fik straks tag i ham og bar ham hjem, vaad og srigende. Og det var ikke frit for, at hun ogsaa gav ham nogle klask for at lære ham af med saadanne galflaber for fremtiden.

Aa, lad ham slippe.

(Se billedet.)

De har stjaalet kirsebær. De andre gutter rommer alt, hvad de kan; men Nils er blevet fasket, og nu faar han bank. Hans søster beder for ham, at han maa slippe; men det hjælper vist ikke stort, han faar smage kjeppen rigtig ordentlig denne gang.

Opløsning paa billedgaade i nr. 31.

Dyr huster undertiden overmaade godt.